

ADLER OLSEN

Jussi

MRTVÉ
DUŠE
NEZPÍVAJÍ

Line **HOLMOVÁ**
Stine **BOLTHEROVÁ**

KRIMIROMÁNHOST

ODDĚLENÍ Q

V nakladatelství Host v této sérii již vyšlo:

2011

2012

2012

2013

2014

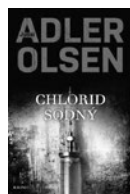
2015

2017

2019

2022

2024

**JUSSI ADLER-OLSEN
LINE HOLMOVÁ
STINE BOLTHEROVÁ
MRTVÉ DUŠE NEZPÍVAJÍ**

Kriminální román

Jussi ADLER
OLSEN

Line HOLMOVÁ
Stine BOLTHEROVÁ

**MRTVÉ DUŠE
NEZPÍVAJÍ**

Přeložila Lada Halounová

Brno 2026

Automatizovaná analýza textů nebo dat ve smyslu
čl. 4 směrnice 2019/790/EU je bez souhlasu nositele
práv zakázána.

Døde Sjæle Synger Ikke

Copyright © Jussi Adler-Olsen, Line Holm & Stine
Bolther and JP/Politikens Hus A/S, 2025

Originally published in Denmark in 2025

Published in Agreement with Politiken Literary
Agency 2026

Cover Design © Hauptmann & Kompanie

Werbeagentur, Zürich

Translation © Lada Halounová, 2026

Czech edition © Host – vydavatelství, s. r. o., 2026
(elektronické vydání)

ISBN 978-80-275-3127-1 (PDF)

ISBN 978-80-275-3128-8 (ePUB)

ISBN 978-80-275-3129-5 (MobiPocket)

Jakmile Jakob přišel k sobě, opět ucítil zimu. Zažírala se mu do prstů na rukou a svírala rozškrábaná chodidla.

Dech mu před ústy tvořil bílé obláčky mlhy, teplota musela být kolem nuly. V té tmě se zdálo, že mu pára stoupá i z holých ramenou, ale pytlík se mu v chladu scvrkl a visel mezi nohama jako vlašský ořech. Bolel ho, jako kdyby do něj dostal kopačkou. Přál si, aby se dokázal předklonit, schoulit se do klubička jako hadí muž, jak to kdysi viděl v cirkusu Benneweis, a mohl si tak foukat na genitálie a prsty na rukou i nohou. Všechno zahřát. Hlavně prsty u nohou. Lise vždycky říkala, že klukovi s takovým hlasem nesmí prsty na nohou nikdy promrznout.

Ale nemohl dělat nic.

Ruce mu svázali na druhé straně kmene stromu, a tak tu stál u břehu černého jezera nahý a osamoceny a pažemi objímal dub. Roztřepená kůra se mu zadírala do tváře, žeber a tenké kůže na hrudníku a on si z celého srdce přál znovu omdlít. Ztratit se někam, kde je teplo a příjemně. Ale jak to udělat? Bylo mu jen deset a nikdy předtím se omdlít nepokusil.

Otočil hlavu a zadíval se na své bleděmodré pyžamo a pruhované trenky, ležící na zemi šikmo za ním. Šaty byly špinavé. A mokré. Strhali je z něj, a než odešli, oblečení i jeho počurali. Moč mu zaschla v tenké vrstvě na nohou a bedrech a páčila ho na kůži, jako by po něm lezli mravenci a drobní štípající brouci.

Jak dlouho tu už stojí? Sotva tušil. Hulákání chlapců už dávno umlкло, zůstávaly jen zvuky noci. Kvůli tmě a vyčerpání nevnímal čas.

Nechal hlavu sklouznout k rameni. Tělo už to chtělo vzdát, ale vtom se náhle velmi blízko u něj do šumění větru v holých větvích vmísil šramot. Podíval se dolů. U nohou mu seděl kos.

„Kde ses tu vzal?“ zašeptal.

Pták se ve tmě otřepal, vzlétl, posadil se mu na paži a planoucíma černýma očima na něj zíral. Drápky se Jakobovi zarývaly do holé kůže a on najednou ucítil, jak s černým ptákem splývá. Vkradla se do něj kosova zvířecost a temnota. Zavřel oči a zašeptal, že je mu jedno, jestli ho seslal Bůh nebo Dábel, jen když mu teď jeden z nich pomůže.

Probudily ho hlasy za ním. Černý kos byl z jeho paže pryč.

Jakob otočil hlavu. Tommy seděl u břehu jezera na kůlu s šedým záchranným kruhem. Bylo mu deset stejně jako Jakobovi, jenže blondatý Tommy byl o půl hlavy menší a vyhublý jako pavouk.

„Chci domů,“ zaprosil.

„Zmlkni, Tommy, přece nemůžu za to, že jsme odbočili špatně.“ Berg, jeden z nejstarších z chlapeckého sboru, vystoupil z lesa. „Vangu! Tvrdil jsi, že školní chata leží směrem na jih. Kde je k čertu ten jih?“

Zpoza stromu se neochotně vynořil Mads-Peter Vang. Podsaditému chlapci ze západního Jutska bylo jedenáct a patřil k nejmladší generaci v linii mlčenlivých rybářů. Zvedl ukazováček ke vzdálené lesní cestě. „Říkal jsem přece, že to je tahle cesta.“ Mluvil potichu a opatrně se vyhnul pohledu na Jakoba. „Měli jste v úmyslu ho tady nechat celou noc? Jestli přijde mráz, může umřít.“

„A kdo jako říká, že bude mrznout? Ty tvoje tučný kolena?“ Konrad, kostnatý chlapec s uhlazenými vlasy a trvale samolibým výrazem, přecházel po molu tam a zpátky.

„Co když bude žalovat?“ vypadlo z Tommyho. To on přišel s návrhem Jakoba pomočit, dychtivý udělat na starší chlapce dojem. Teď už tak odvážně nevypadal.

„To si teda sakra může zkusit,“ zablesklo se Bergovi v očích. Byl to pěkný, rozmazlený kluk, kterému v chlapec-kém sboru až do Jakobova příchodu nesporně patřil ten nejkrásnější hlas. Berg a Konrad právě dosáhli třinácti let, jejich hlasy se každou chvílí mohly změnit.

„Nic nepovím.“ Jakoba překvapilo, že vůbec dokázal promluvit, protože měl v ústech úplně sucho.

Konrad otočil hlavu a pomalu se připlížil jako hyena. „No fuj teda. Co to tady tak smrdí?“ Došel za Jakoba, naklonil se a větril nosními dírkami. „Takhle přece páchnou chcanky.“

I Berg se přiblížil, a když se naklonil nad ubohou hromádku Jakobových šatů, hrál mu kolem jednoho koutku úst úsměv. „Máš recht, fakt to tady smrdí. Vangu, takovýhle prase přece s sebou do společný ložnice vzít nemůžeme.“

„Tak ho nechte, ať se trochu umyje. Můžu mu dát svůj svetr.“ Vang si zatahal za islandský pulovr.

„Dobřej nápad!“ Berg lusknutím prstů ukázal na Vanga a pak se otočil na patě.

Vykročil za strom a Jakob brzy ucítil, že se provaz kolem zápěstí uvolnil, ale Konrad ho chytil za paži, jako kdyby Jakob chtěl utéct. Jako kdyby mohl. Chodidla měl jako bloky ledu, nohy ze žele, a když ho Konrad táhl od stromu na molo, stěží ho unesly.

„Hele, ty zázračný dítě.“ Berg se postavil těsně vedle Jakoba. Byl nejméně o hlavu vyšší a mluvil tiše a přerývavě. „Skoč.“

Jakob se neodvážil vzhlednout. „Neumím plavat.“ Od žaludku k podbřišku se mu rozlévalo zděšení. Nebylo v jeho silách udržet moč.

„No teda, zatraceně, fujtajbl!“ Konrad se zašklebil, jako by se měl pozvracet. „To nemáš žádný způsob?“ Tvrdě se zaryl Jakobovi do paže a přitáhl ho blíž k okraji mola.

„Hej... Zešíleli jste?“ Vang scénu sledoval s vytřeštěnýma očima. „Tohle jsem nemyslel. To jezero může být dva metry hluboký. Bezedný.“

Jakob zíral do černé vody. Vang měl pravdu. Na dno se nedalo dohlédnout, ve tmě už vůbec ne. Možná to ani nebylo jezero, ale močál a močály, pokud věděl, jsou zrádné, bahno dokáže stáhnout i dospělé muže.

Tommy přiběhl zezadu a Jakob zaznamenal, že se v temnotě zatřepotalo cosi bleděmodrého. Podíval se na jezero, horní díl pyžama přistál na hladině dva tři metry od břehu.

„Radši by sis měl sebrat to pyžamo.“ Berg se na něj zadíval s vlčím výrazem ve tváři. „No tak. Chceš se přece vrátit na školní chatu, ne?“

„Já *neumím*... *plavat*.“ Jakob se pokusil na molu dupnout, ale chodidla ho bolela.

„Posbírej si to přece.“

Berg do Jakoba strčil a ten ztratil rovnováhu. Konradovy ruce se zaklesly do Jakobových, a když ho Berg vzal za nohy, chodidla se mu odlepila od země.

Jednou si ho nadhodili vzduchem, takže přistál ve vodě obličejem a hrudníkem napřed. Chlad mu vyrazil dech. Ne-kontrolovatelně lapal po dechu a snažil se zmítáním v černé vodě jezera a kopáním jako pes držet hlavu nad hladinou. Nohama se pokoušel dosáhnout na dno, chodidla tápala po čemsi mastném a houbovitém, ale nenašla nic, co by ho udrželo.

Zaslechl někoho křičet, ale slovům nerozuměl. Zima mu teď pronikla až do kostí, voda se mu snažila dostat do úst a do krku. Věděl, že pokud nechce umřít, musí se odsud

dostat, ale nedokázal se zorientovat. Netušil, kde je dopředu nebo dozadu, nahoru nebo dolů, smysly mu ochromil chlad a všude panovala tma. Temná voda, temná noc, temný les.

Něco tvrdého ho zasáhlo do hlavy. Kámen? A pak další. Třetí kámen ho trefil do spánku, ale on si toho stěží všiml. Ještě před chvílí tolik intenzivní chlad uvolnil své sevření, Jakob najednou pocítil teplo a pomyslel si, že by se mohl tomuto jemnému, svůdnému teplu klidně odevzdat.

Bude to jeho rodičům líto? Asgerovi a Lise určitě.

Takové byly jeho poslední myšlenky, když ho opouštěly zbývající síly a voda se mu nad hlavou zavřela.

PÁTEK

29. ZÁŘÍ 2023

1) Gry

Kymácel se přede dveřmi shrbený jako krátkozraký stařík a zápasil se svazkem klíčů. Na kovovém kroužku jich viselo přes padesát. Pokud Gry věděla, měly pasovat ke všemu, od starých kartoték až po služební kola, která obec nakoupila na radu jedné chytré poradenské firmy, a on si zjevně usmyslel, že vyzkouší jeden klíč po druhém.

„Já fakt nevím, Kevine... Neměli bychom se vrátit k ostatním? Přece někde můžeme najít nějaký obchod?“ Netrpělivě hleděla přes rameno na svého nejméně o deset let mladšího šéfa. Jeho jemná motorika se vytratila asi před čtyřmi pěti sklenkami.

„Potřebuju jen najít díru...“ Vzhlédl k ní vodovými očima a zachichotal se. „Tohle jsem říkal i včera.“

Chtěla se poslušně usmát, ale veškerou její pozornost upoutal pocit, že se kdesi v domě otevřely a zabouchly dveře. Když někdo patnáct let pracuje na Odboru zdravotní a sociální péče, cítí sebemenší záchvěv budovy v kostech.

„Kevine, kašleme na to,“ zkusila to znovu.

„Zmlkni, Gro. Už to skoro mám.“ Šéf oddělení si klekl, aby měl oči ve výšce klíčové dírky.

„Gry... Jmenuju se Gry.“ Snažila se udržet hlas v klidu, ale ponížení jí páliło v obličejí a na krku jí naskákaly červené skvrny.

Kolegové na oddělení popíjeli pivo z plechovek a kartonové víno už od tří odpoledne a večere se smrškla na tři pytlíky chipsů, které mezi nimi kolovaly. V šest Gitta z personálního skopla boty a připojila svůj mobil k bluetooth reproduktoru, zatímco Bo z účetního si zapálila uvnitř cigaretu. Nikdo se nechystal vyrazit na víkend. A pak za ní přišel Kevin.

„Myslím, že sedíš na klíčích k tomu *pravému* večírku,“ sdělil jí. Dech mu kysele čpěl po pivu, ale široce se usmíval a ona se cítila polichocena a zároveň v rozpacích, že si mladý vedoucí oddělení se širokými lícními kostmi vybral za společnici k hovoru právě ji.

Ve třiapadesáti byla stále chronická single a potýkala se s nastupujícím vysokým tlakem. Mladší muži ji obvykle nepovažovali za hodnou pohledu, jenže on teď seděl vedle ní se spoustou otázek týkajících se její pracovní agendy, která dosud nezajímala ani živou duši.

Po chvíli se opřel nohu o její kancelářskou židli, takže se špičkou boty dotýkal jejího stehna. Opravdu ji takhle přímočaře osahává? Jak víno v kartonu docházelo, začínala tomu Gry věřit, a když ji nakonec poprosil, jestli by s ním šla na chodbu, pocítila sexuální vzrušení, jaké už roky nezažila.

„Vezmi klíče,“ pošeptal jí a ona pochopila, že teď to zažije i ona: nezávazný kancelářský sex se středně postaveným manažerem. Dosud o tom slychala jen od jiných. Kevin najde nějakou místnost, zamkne za nimi, strhá z ní šaty a bude žadonit, aby si to rozdal s nejzkušenější a nejzralejší ženou z oddělení.

Všichni věděli, že Gry vlastní legendární sadu klíčů, které dokážou otevřít všechny zamčené dveře v budově. Dodávalo jí to pocit důležitosti. Zasekly se dveře na toaletu? Gry má klíč. Zabouchly se někomu dveře před nosem? Sežeňte Gry. Chce si pohledný mladík užít sex na kopírce? Zavolejte sakra Gry!

Když však dorazili do kanceláře s kopírkou, Kevin ji jen táhl dál za sebou. Bez váhání minul i zasedačku s měkkou pohovkou.

„Kam jdeme?“ ptala se, když se snažila na chodbě udržet tempo s jeho čapím krokem.

„Do vinnýho sklípku. Dochází nám *džus*, krucinál.“

„Vinný sklípek“ nebyl pod budovou, ale ve skutečnosti šlo o kancelář na konci chodby. Do pozdního léta 2019 tam sídlila Gunvor, postarší žena, která se specializovala na péči o lidi s demencí. Kevin ji však, sotva nastoupil, v duchu hesla „teď tady rozhoduju já“ vyhodil — a to bez odstupného. Navíc jen pár dní před jejím třicátým výročím v úřadu.

Nikdo nechtěl Gunvořinu kancelář převzít, působilo by to jako vykrádání hrobů, takže se místnost časem stala jakýmsi skladem zásob vína pro potřeby úřadu. Bylo tu červené víno na různé recepce, sekty na oslavy výročí a zbytky loňských vánočních dárků pro zaměstnance. Všeho všudy „vinný sklípek“ obsahoval několik stovek láhví a servisní pracovníci je jen zřídka počítali.

„Odsud brát nemůžeme. To je krádež!“ Gry svých slov zalitovala hned, jakmile uviděla Kevinovu reakci. Mezi temným obočím se mu vyrýsovala hluboká rýha.

„Zapomnělas, kdo tady šéfuje? Prostě si to půjčíme. Chceme se jen trochu pobavit...“ Objal ji a přitiskl si její tvář k teplé košili na hrudi a ona si na chvíli opět pomyslela, že „pobavením“ myslí sex. Jenže teď tu šéf oddělení na zemi nemotorně zápasil s klíči — a zapomněl, jak se ona jmenuje.

„Jdu zpátky.“ Znělo to, jako by se každou chvíli měla rozbrečet, ale Kevin ji neslyšel. Jakmile se ozval zvuk správného klíče, dokonale padnoucího do zámku, rozvihňal se.

„Ty vole, jsem úplnej Indiana Jones,“ zamumlal, rozsvítil a rozhlížel se po opuštěné kanceláři.

Podle očekávání byly staré police po Gunvor plné láhví a malých bonboniér s logem města. Vlevo na kartotéce leželo cosi, co by Gry nazvala elektronickým šrotem. Vyřazené tiskárny, staré telefony na pevnou linku, osiřelé kabely,

zástrčky a zaprášené stolní ventilátory, které měl už dávno někdo odvézt do sběrného dvora.

„A tady máme... svatej grál.“ Kevin sundal z police velkou láhev šampaňského o objemu půldruhého litru.

Dokonce i Gry, která vyrostla v dělnickém domě v Rødby, a o víně tudíž nevěděla vůbec nic, bylo jasné, že jde o láhev za tisíc dánských korun.

„Ehm, postav to zpátky, Kevine. Je tady jen tahle jediná. Na tomhle se nechci podílet.“ Hlas se jí zlomil.

V životě nikdy nic neriskovala a do nerozumných záležitostí se nepouštěla. Své sexuální partnery by stěží spočítala na třech prstech, a teď tu stála rozhozená vlastním chtíčem a dopouštěla se na svém pracovišti drobné krádeže.

„Asi máš pravdu.“ Kevin se natáhl pro dvě láhve červeného vína na jiné polici. „Těchhle je tady spousta.“ Jednu láhev sevřel pod paží a chtěl sáhnout po třetí. „Tohle podrž.“ Hodil po ní svazek klíčů zbytečně velkou silou.

Těžké klíče ji zasáhly do klíční kosti. Zavravorala a se stejnou mírou překvapení i bolesti narazila loktem do stolního telefonu za sebou, který se okamžitě rozezněl.

„*Máte jedno nouzové hlášení,*“ pronesl ženský mechanický hlas.

„Co to sakra bylo?“ Kevin se uchechtl a překvapeně se podíval na telefon. Svítil červeně.

„*Nouzové hlášení bylo přijato 10. listopadu 2019 v 16.28,*“ pokračoval mechanický hlas.

„Ježíš, nějaký starý sračky. 2019... Tos byla ještě mladice!“ Kevin ji štouchl loktem do boku, opět příliš tvrdě, ale teď se mu zadívala do očí.

„Drž už hubu!“ vyštěkla s důrazem na každé slabice.

Podívala se na telefon s pocitem, že něco je strašně špatně. Poslechl si to hlášení vůbec někdy někdo? Gunvor byla

naposledy v práci na Halloween jednatřicátého října toho roku. Hned následující den dostala Gry za úkol vyhodit Gunvořinu pečlivě vyřezanou dýni.

„Audimus...“ Kevin stál těsně za Gry a zíral na záznamník. „Tenhle pitomej projekt jsem zrušil jako jeden z prvních, hned jak jsem nastoupil. Byl šíleně drahej.“

„Pššt!“ Gry si přiložila prst na rty, když se záznam spustil znovu.

Sotva čtyři roky stará zpráva zpočátku neobsahovala nic jiného než atmosférický šum, ale po šesti vteřinách prolomil ticho hlas. Zněl nakřáple, patřil starší ženě, která si útržkovitě broukala nějakou melodii. Jako by musela lovit z paměti každý jednotlivý tón. Pak se ozval další hlas, tentokrát mužský, opět starší. Zněl z větší dálky, ale slova byla jasně srozumitelná.

„*Pomoc*,“ pak „*pomozte nám!*“ křičel muž stále dokola v narůstajícím zoufalství, než na nahrávce zaburácel třetí hlas, také mužský, ale tentokrát mladší.

„*Drž už hubu!*“ Hlas podivně kolísal, jako u pubertáka, který právě mutoval. „*Nedal jsi mi na vybranou.*“

Žena si náhle přestala pobrukovat.

„*Ale tohle si přece nevezmeš na svědomí. Jen se na ni podívej!*“ vyslovil muž v pozadí. Působil jako rodič, který se snaží přivést dítě k rozumu.

„*Svědomí? Ty mluvíš o svědomí?*“ Pronikavější hlas mladšího muže znervózněl. Málem až do hysterie. Uběhlo několik vteřin, než dodal: „*To tys tehdy svoje svědomí zradil. Teď ti hodím na krk zodpovědnost, pod jejíž tíhou se sesypeš.*“

Ozval se hluk a žena vykřikla. Děsivý havraní sten, který náhle utichl.

Gry zírala na telefon. Ale nic dalšího nezaznělo, dvojité červené zablikání oznámilo konec nahrávky.

Otočila hlavu a podívala se na Kevina. „Říkáš, žeš projekt ukončil? Informovali jste o tom i klienty?“

Kevinovi se z tváře vytratila samolibost a zůstal výraz nejistoty. „Předpokládal jsem sakra, že se o to někdo postará. Já jsem tady hlavní mozek, ne nějaký školník.“ Podrážděně zavrtěl hlavou, ale pak jí strčil natažený ukazováček těsně k nosu. „Teď mě dobře poslouchej... O tomhle ani nečekneš, jasný?“

„Ale...“ Gry stihla odstrčit jeho ruku, než jí prsty sáhl do očí. „Tohle znělo, jako by té ženě někdo ubližoval. Máme přece povinnost o tom informovat poli...“

„Policii?“ Ve tváři jí přistály kapky Kevinových slin. „Ty seš totální kráva! Tu zprávu teď smažeš, jasný? Nebo mi dneska před odchodem můžeš dát na stůl svou výpověď a já se osobně postarám, abys ve veřejný správě už nedostala žádnou lepší práci než jako myčka nádobí.“

Gry na něj nevěřičně zírala. Oči se mu zúžily a probodávaly ji.

„Víš, proč je tahle městská správa tak příšerně neefektivní?“ zasyčel Kevin, popadl láhve a vydal se ke dveřím. „Kvůli takovým zkostnatělým byrokratkám a vyschlým starým panám, jako seš ty, Gro. Smaž tu sračku!“

PONDĚLÍ
9. ŘÍJNA 2023

2) Carl

Carl Mørck byl unavený už ve chvíli, kdy ráno vycházel z domu, a pohled do výlohy knihkupectví v nákupním centru Rødovre mu náladu rozhodně nezlepšil. Mezi krabičkami barevných pastelek a memoáry čtyřřidvacetiletého influencera se tyčil úhledně vyskládaný komínek jeho nové knihy.

„Tohle bude velká sláva,“ sliboval mu tehdy šéf nakladatelství, který měl při přebírání výtisku z tiskárny v očích zároveň dolarové znaky i vánoční světýlka. Carl to ale viděl úplně jinak: den vydání pro něj byl něčím, co se musí přetrpět.

Žena v kleci vyšla před půldruhým rokem a dočkala se skvělých recenzí, ovšem mediální humbuk byl upřímně řečeno větší než samotný prodej. A otázku ohledně „prokleté dvojky“ slyšel tak často, až začal pochybovat, jestli má vůbec smysl se do druhého románu pouštět. Teď už to bylo jedno. Kniha o vraždách na internátní škole v osmdesátých letech ležela na pultech a z důvodů, které Carlovi stále unikaly, dostala název *Zabijáci*.

„Ca-arle, šup šup!“ Anni Larsenová, tisková mluvčí nakladatelství, ho mávnutím nahnala do obchodu.

Nákupní centrum Rødovre bylo poslední zastávkou dnešní výpravy po knihkupectvích u příležitosti vydání knihy a Carl naštěstí projevil dostatek prozíravosti, že odmítl recepci i slavnostní řeč. Po skončení chtěl prostě jen rychle domů.

Svlékl si koženou bundu a vydal se za hlasem neúnavně zvaní ženy. Anni Larsenová byla hodná duše, ale její upovídání se dala srovnat snad jen s Rose, Vicky, Yrsou a Lisou-Marií, kdyby se všechny čtyři poskládaly na sebe. Navíc měla ještě neuvěřitelnou schopnost vměstnat do Carlova kalendáře jeden šílený program za druhým.

„Zavři oči a představ si prodejní čísla,“ povzbuzovala ho, když ho nedávno poslala do severního Sjællandu dělat porotce soutěže v pečení dortů.

A tak se ocitl na městské slavnosti, kde se musel prokoušávat sladkými výtvary místních školáků, kteří si s největší pravděpodobností v létě vůbec nemyli ruce. Jako poděkování za své nasazení obdržel pokutu za špatné parkování a protivné pálení žáhy. Anni pak celou akci prohlásila za tak obrovský úspěch, že mu hned nabídla porotcování na ostrově Samsø v soutěži o nejlepší omáčku z mletého hovězího. Ať už se měla konat kdykoliv, v ten den Carl rozhodně nemůže.

„Ale vždyť tě chtějí osobně potkat,“ vysvětlovala Anni pokaždé, když navrhl, že jim stačí poslat jen knihu nebo několik úryvků. Všechny tyhle její ovace představovaly v Carloových očích pouze překroucenou pravdu. Například na tuhle údajně slavnostní událost v nákupním centru Rødovre se zatím nedostavil jediný čtenář, takže následujících třicet minut nejspíš stráví tím, že bude přešlapovat z nohy na nohu a usmívat se jako měsíček na hnoji.

Anni právě opanovala sympatického knihkupce s vyčerpávající úvahou, jaký nápad se skrývá za obálkou *Zabijáků*, takže Carl radši předstíral, že pilně studuje plakát v životní velikosti visící na zdi. Stálo na něm, že příští týden tu má autogramiádu jedna z nejslavnějších autorek kuchařek v Dánsku a při té příležitosti bude rozdávat jáhlové karbanátky. Žádný plakát o Carlově návštěvě tady nevisel, což bylo dobře. Čím rychleji se tenhle cirkus odbyde, tím dřív si doma v obýváku natáhne nohy.

Když vyšel jeho první román, souhlasil s recepcí i rozhovory s novináři, kteří byli knihou prakticky nepolíbení. Vyslechl si otázky a odpovídal na ně až do úplného vyčer-

pání: „Jak vypadá váš pracovní den?“ „Čerpal jste všechno přímo z reálných situací?“ a klasicky „Kolik jste na knize vydělal?“

Nepředstavitelní čmuchalové.

Jediné, na čem mu záleželo, byl pocit svobody a jeho přátelé a rodina. Vážít si v životě drobných a blízkých věcí ho nejspíš naučil ten zpropadený čas strávený ve věznicích Vestre a Slagelse. Zažil osamělost, strach, dokonce i zoufalství a bezesné noci se mu uložily v mysli jako vědomí toho, že peníze ani prestiž v konečném zúčtování nemají žádnou váhu.

„Jsi připravený, Carle?“ zaštěbetala Anni a táhla ho zpět do rušného nákupního centra. Neochotně ji následoval.

V podobných dnech se mu stýskalo po tom, že už není součástí týmu oddělení Q. Gordon se určitě odstěhoval na svoje pěkné místo na severním Sjællandu, ale Rose a Asad, kteří se právě přesunuli zpátky do sklepa pod policejním ředitelstvím, s ním udržovali pravidelný kontakt. Oficiální vysvětlení ohledně stěhování oddělení Q znělo, že pod nově postaveným ústředím na Tegllholmenu je nedostatek místa. Neoficiálně však nikdo nepochyboval, že oddělení Q představuje jakousi zvláštní existenci, která nezapadá do striktního rámce moderní policie se všemi tabulkami, ISO certifikacemi a pevně danými poradami. Vyšetřovatelé z kriminálky vždycky hleděli na oddělení Q spatra, a když se tým smrskl jen na Rose a Asada, ještě se to zhoršilo. Jejich kolegové v Tegllholmenu jednoduše nechápali, proč by měl dvoučlenný tým s klesající mírou objasněnosti případů disponovat extra penězi a zasloužit si zvláštní pozornost.

Carl si uhladil vlasy. Když o tom teď přemýšlel, ne všechny ty bláboly a kecy mu chyběly.

„A nyní přivítejme Carla Mørcka!“ zvolala Anni, jako by Carl vcházel na hlavní scénu největšího dánského knižního veletrhu v Bella Center, a ne k vratkému kavárenskému stolku, který prodavačka knihkupectví vyvalila před obchod a překryla jakýmsi sametem, který působil podezřele živě.

Carl toporným krokem došel ke dvěma ženám, které v podpaží držely právě zakoupené knihy. Mona mu ráno před odchodem při polibku na rozloučenou připomněla, aby se nezapomněl usmívat.

„Čtenáři tě zbožňují. Když budeš vypadat našťvaně, ni-
čemu nepomůžeš,“ zněl její argument.

Tohle se Moně snadněji řeklo, než jemu udělalo, ale poslechl ji. Usmíval se.

„Díky že jste přišly. Je skvělé, že jste mě dokázaly najít v téhle bezútěšné pustině. Moc mě to potěšilo,“ dostal ze sebe. „Stejně jako mě potěší, když zase brzy odejdete. Snad nezabloudíte, až budete hledat východ.“

Anni zalapala po dechu a vzala z hromádky jednu knihu. „Carle, nechtěl bys těmto šťastlivým čtenářkám *Zabijáky* krátce představit a říct, co od nich můžou očekávat?“

Carl si povzdechl. Bohužel se upsal, že se tomuhle mu-
čení vystaví. „Akce“, jak tomu Anni nadšeně říkala.

„Ano, tedy... V roce 1987 byli v jedné chatě nalezeni zavraždění sourozenci. Nevyřešený případ, dokud se nedostal do rukou oddělení Q. Někdo by si mohl myslet, že jsme k vyřešení případu měli zvolit nové metody. To nechám na posouzení čtenářů.“ Podíval se na obě ženy, které představovaly dnešní skromné publikum. Obě měly stejný sestřih, krátké vlasy s delšími pramínky spadajícími podél uší.

„Nebude vám vadit, když si uděláme selfie?“ zeptala se jedna z nich a vytáhla z kabelky chytrý telefon.

Carlovy rty ze sebe vypravily „samozřejmě“.

„Neklekl byste si na chvilku?“ Obě dámy se k němu přivinuly, zatímco on si dřepł do jakési ševcovské polohy a snažil se vzpomenout si, jak navodit tajuplný úsměv autora, aniž by připomínal ošuntělého prodavače bot.

„To bude skvělé na instagram!“ oznámila žena s chytrým telefonem, načež obě zmizely a zanechaly Carla v pusté chodbě nákupního centra svému osudu.

Anni se vrátila do obchodu poklábat si ještě s vedoucí a Carl se pustil do počítání výtisků v komínku se svým jménem. Na kavárenském stolku jich leželo ještě dvanáct. Miloval sice svou samotu, ale i tak mu přišlo poněkud trapné tady okounět, aniž si ho někdo všimal.

Uvažoval, jestli se nevykrade na toalety nákupního centra, kde by se schoval a povinnou půlhodinu přečkal, když vtom vyšla Anni s nadšeným výrazem, který mohl znamenat jen jedinou věc: nové nepřijemnosti.

„Mám na drátě nějakého nezávislého novináře,“ zaštěbetala. V jejích očích znamenaly jakékoliv ohlasy dobré ohlasy, a novináři tudíž představovali bytosti seslané z nebes. „Jmenuje se Pelle Hyttsted.“ Podala mu telefon.

Carl svařtil čelo. Ten amorální přízrak Hyttsted léta pracoval pro bulvární časopis *Gossip* a stejně dlouho platil za vřed na jednom nejmenovaném místě. Během Carlova pobytu ve vazbě dostali Mona a lidé z oddělení Q nápad krmit Hyttsteda falešnými informacemi o Carlovi, které ten vypitý chudák bez kritického myšlení posílal rovnou do časopisu. Když se obvinění proti Carlovi stáhla, Hyttsteda — jak předpokládali — vyhodili za šíření fake news. Jeho city ke Carlovi tedy musí být hluboko pod bodem mrazu.

Když Carl zamručel svoje „Mørck“, ze sluchátka se rozhodně nehrnuly žádné gratulace.

„Další kniha, Mørcku? O skutečných lidech, jestli to chápu dobře! Vysmahnul jsi z oddělení Q a teď vyděláváš na vašich barvitých případech. Děšíš obyvatele, dokonce odtajňuješ vyšetřovací metody vaší skupiny. Má to být vysvětlení, proč oddělení Q mělo v posledních letech tak do očí bijící nízké procento objasněných případů?“ mlel Hyttsted bez přestávky.

Carl užasl. Co by taky měl odpovědět na tak přiblblé tvrzení? Když ho před téměř třemi lety zadrželi a uvěznil, Gordon, Rose a Asad vyšetřovali tři vraždy propojené nástřelovací pistolí na hřebíky bez jeho pomoci. Všechny tyhle případy vražd se nyní považují za vyřešené. Z jeho pohledu slušný výkon.

„Zaslechl jsem, že kodaňská policie zvažuje zrušení oddělení Q,“ tlačil Pelle Hyttsted na pilu.

„Kdo to zatraceně tvrdí?“

„Víš moc dobře, Carle Mørcku, že nesmím prozradit své zdroje,“ dostavila se tajemná odpověď.

„Zdroje... Tak tomu říkáš, když zaslechneš hlasy v hlavě?“ Carl měl chuť praštit telefonem o zem, ale Annin pohled ho přiměl se ovládnout. „Hele, už je to dlouho, co jsem policii opustil. A knížky vlastně nepíšu z plezíru, ale z povinnosti.“

Na druhém konci se rozhostilo ticho.

„Píšu jistý úsek dánské historie a Dány se nesnažím vyděsit, ale naopak jim dodat pocit, že se můžou cítit bezpečně. Protože o čem je vlastně celý velký příběh oddělení Q?“ zeptal se Carl.

Stále ticho. Opravdu jde zatnout Hyttstedovi tipec tak snadno?

„Příběh oddělení Q je o tom, že zločin se nevyplácí. Jistě, vrah může unikat spravedlnosti měsíce, možná i roky.

Ale pak se objeví nějaký dokument, někdo promluví, někdo chce ulehčit svému svědomí nebo se k životu probudí stopa DNA. A tak se i ten nejhorší zločin dřív nebo později vyřeší. Příběh oddělení Q je o tom, že i ten nejslabší může skončit jako nejsilnější a že dobro nakonec vždycky zvítězí.“

Carl se zhluboka nadechl a podal telefon zpátky Anni. Tak dlouhé a intelektuální mluvení ho docela zničilo a on se rozhlížel po nějaké hospodě, baru nebo aspoň stánku s párky. Nemohl by si snad novopečený filozof v tomto bezpohlavním obchoďáku dopřát pivo s cigaretou?

Možná by se mohl jen oprýt o zeď a na chvíli si dát ve stoje šlofika, jeho prostor v rohu knihkupectví stejně zrovna nikdo nedobýval. Jenže pocit, že na něj kdosi zírá, ho přinutil si oči znovu podepřít sirkami.

U otočného stojanu s brýlemi na čtení stála žena v zelených šatech a vlněném kabátě, probírala se brýlemi a kradmo se dívala jeho směrem. Klidně to mohla být fanyнка číhající na autogram, a tak Carl nasadil svůj sexy spisovatelský úsměv. Ukázalo se ovšem, že to mělo spíš opačný efekt, protože žena okamžitě zmizela ve vedlejší obchodě i se svou poněkud zvláštní výbavou: velkými slunečními brýlemi, šátkem halícím vlasy a zvednutým límcem kabátu. Vlastně vypadala jako žena v přestrojení, ale kdo by si ksakru bral převlek do nákupního centra Rødovre?

Když daná půlhodina konečně uplynula, měl Carl s Anninou pomocí prodané další tři knihy. Přivinula ho k sobě do parfémového objetí.

„To bylo tak krásné, jak jsi řekl, že oběti nakonec zvítězí,“ pochválila ho. „Úplně mě to dojalo, Carle.“

Carl se pokusil rozpomenout, co tak geniálního přesně vyslovil, když si přes Annino rameno všiml, že se žena

v zelených šatech vrátila ke stojanu s brýlemi na čtení. Kabát měla nyní přehozený přes ruku, a když Anni odešla, rychle se odvážila přiblížit.

„Carl Mørck?“ zeptala se. „Můžeme si promluvit mezi čtyřma očima?“

3) Asad

Asad slyšel, jak se Rose na druhém konci chodby potýká s kartonovými krabicemi.

Proud funění, kleteb a nadávek zněl jako cosi mezi porodem a hospodskou rvačkou, když jí však nabídl pomoc, založila si ruce na prsou a požádala ho, ať se klidí z její precizně naplánované choreografie vybalování. Zůstal tedy sedět jako nevinná oběť jejich kanálních hlášek. Naštěstí docela daleko od ní.

Prohrábl si strniště a rozhlédl se po místnosti. Jemu samotnému netrvalo dlouho dát všechno na místo. Jeho stará pohovka stála rozložená u zadní zdi, přesně jak ji tu nechal. Na stole měl zapnutý počítač, připojený jak k internetu, tak k tiskárně a externímu monitoru, a na policice naproti stálo DAB rádio, naladěné na libanonskou stanici specializující se na romantické balady. Celkový dojem rozjasňovalo několik fotek Marwy a dětí ve slavnostních šatech. Fotografie pocházely z narozenin jedné dcery, dnes už dospělé. Snad Nelly? Korán ležel na svém starém dobrém místě na polici spolu s příručkou forenzní kriminalistiky, kterou se postupně naučil nazpaměť. Srolovaný modlitební kobereček měl své místo v rohu, visela už i plochá televize a po cestě sem dnes ráno ještě vylovil z kontejneru na velkoobjemový odpad malý kachličkový stolek. Dokonale se hodil pod elektrickou plotýnku, plechové dózy s čajem, jeho arzenál kávovarů a dvoukilový pytel s třtinovým cukrem.

Uplynulo už šestnáct let od doby, kdy mu Carl Mørck vtiskl do náruče několik odložených kriminálních případů a jako kancelář mu přidělil skladiště, přičemž na světě existovalo málo míst, kde by se Asad cítil tak bezpečně jako tady. Sklep pod policejním ředitelstvím se stal prostorem,

kde pobýval většinu let svého života. Bylo to jako vrátit se domů. Ale přesto.

Vzhlédl ke zdi. Touha po tom, co kdysi bývalo, ho pronásledovala po celý život — takhle to exulanti jako Asad cítí — a s věkem se ta tíha nezmenšovala. Ani stesk po Carlovi. U příležitosti vydání jeho debutového románu nechalo nakladatelství vytisknout metrový reklamní plakát s Carlem a obálkou knihy, doplněný o citáty z nejlepších recenzí. Mona naprosto odmítala, aby tenhle ponurý motiv visel v bytě na Østerbro, takže tento zázrak nyní zdobil Asadovu zeď a připomínal mu nejlepšího šéfa, kolegu a přítele, jakého kdy měl.

Naposledy s Carlem spolupracovali před třemi lety a Asadovi všechno chybělo. Dokonce i Carlův ranní nabručený výraz. Jenže Carl toho měl dost. Dost zlomených žeber, elektrošoků, řezných ran a životních nebezpečí. Dost šéfů, u kterých si člověk není jistý, na čem je. Dost zla tohoto světa. Život lovce nejodpornějších kriminálních případů Dánska vyměnil za živobytí spisovatele na plný úvazek, Luciina domácího otce a Monina pozorného manžela — a ke všemu působil, že si to užívá.

Asad se naproti tomu cítil, jako by mu vzali kus jeho samého. Když Carl oznámil svoje rozhodnutí odejít, ze všeho nejdřív ho napadlo udělat totéž. Ale z čeho by s rodinou žili? Marwin plat za částečný úvazek pomocnice v jeslích stěží pokryl nájem a taxikářský průkaz, který Asad získal téměř před dvaceti lety, opravdu neměl chuť ve svých třiapadesáti znovu vytahovat.

A pak především — Asad byl ve vyšetřování sakra dobrý. Určitě by si mohl hledat jinou práci, ale dokázal by najít něco, co by mu dávalo stejný smysl? Všechny kruté události jeho života měly jediný cíl, a to dovést ho právě sem:

k unikátní vyšetřovací jednotce, jejímž posláním je zajistit spravedlnost, poskytnout obětem zadostiučinění a držet zlo světa na uzdě. Navíc cítil jistý dluh vůči dánské společnosti a policii, které mu nabídly důvod dál žít, když neměl vůbec nic.

Takže zůstal. Stejně tak Rose a Gordon.

„Krucinál... kdo sebral... tady? Ne... au, dopr...“

Z Rosiny kanceláře k němu pronikla další vlna tlumených nadávek a Asad si poplácal tváře. Tvrdě. Nemělo smysl tu jen tak sedět a utápět se v melancholii.

Zapnul televizi. Na Blízkém východě znovu zuřila válka a Asad jen těžko snášel záběry na děti vynášené z rozbombardovaných domů, ale cítil povinnost to sledovat. Zprávy TV 2 se ovšem zaměřovaly i na domácí téma, konkrétně na senzační návrat Tommyho Eckerta do poslanecké sněmovny. Jméno Asadovi nic neříkalo, ale z reportáže pochopil, že před deseti až patnácti lety Eckert platil za jeden z největších dánských politických talentů, který se pohodlně mohl ucházet o post premiéra — dokud se jedné noci neřítíl závratnou rychlostí po dálnici Helsingørmotorvejen směrem na jih. Jedno z aut, kolem kterého prokličkoval, patřilo civilní hlídce, která mu naměřila rychlost 153 kilometrů v hodině a 1,3 promile. Po několika dnech Tommy Eckert se slzami v očích oznámil, že se stahuje z politiky, aby se mohl věnovat svému zdraví.

O dobrých deset let později stál znovu na hlavním schodišti Christiansborgu, sídla parlamentu, a jak prohlašoval, v „nové a lepší verzi sama sebe“. Jeden z Eckertových kolegů se zhroutil pod náporem stresu, a Eckerta proto povolali jako náhradníka — nic vznešenějšího se v tom neskrývalo —, jenže právě tenhle druh veřejného odpouštění Asada nebyťtěně vytáčel. Jak se takový všivák, co si sedne nametený za

volant a ohrozí životy lidí, může před Christiansborgem napařovat jako nějaká rocková hvězda?

Chápal by to, kdyby se něco takového stalo v Iráku, Sýrii nebo Libanonu, kde jsou politici bez výjimky zkorumpovaní nebo něčí neschopní synovci. Ale v Dánsku? A proč by mělo platit něco jiného pro politiky než pro běžné občany?

Carla, který změnil život tolika lidem, před třemi lety potupně zatkl a uvěznil na základě absurdního podezření. Případ s nastrovací pistolí na hřebíky Carla fakticky stál kariéru. A přitom se takový idiot, řidič ochlasta, ano, *ahbal* bylo sotva dostatečně silné slovo, mohl vrátit mezi nejmávanější lidi v zemi.

Asad praštil do televize, aby ji vypnul. Radši by měl zkusit pomoci Rose než se tady rozčilovat.

Po Carlově odchodu převzala Rose Knudsenová de facto roli neoficiální šéfy oddělení Q. Ten titul se sice na její vizitce neobjevil, ale všichni věděli, že takhle se teď věci mají. Od počátku bylo úkolem oddělení Q prověřovat odložené případy z celého Dánska a stejná zůstala i organizační struktura — oddělení fungovalo jako samostatná sekce pod vedením šéfa oddělení vražd kodaňské policie, kterým byl v roce 2023 jmenován Terje Ploug.

Terjeho za dramatických událostí v roce 2021 střelili do zad, bez následků se ovšem zotavil a ke všeobecné spokojenosti převzal po odchodu Marcuse Jacobsena funkci vedoucího. Terje už dávno nebyl mladík a dokázal ze sebe sypat nadávky jako zkušený velbloudář, ale pod touto maskou se ve skutečnosti skrýval stoik dost chytrý na to, aby se Asadovi, Rose a Gordonovi zbytečně nepletl do jejich záležitostí a postupů. Ani k tomu nebyl důvod. Rose měla spoustu zvláštností — vlastně celou kupu svérázností, pokud by měl Asad být přesný —, ale přehled ve složkách s případy, dodržování

termínů i jednání s papaláši s frčkami na prsou zvládala na rozdíl od Carla vzorně. A díky tomu si taky až dosud spolehlivě drželi vedení od těla.

„Rose, seš si jistá, že nepotřebuješ pomoct?“ zakřičel Asad přes chodbu, ale odpověď nepřišla.

Rose se ho snažila přesvědčit, aby si vzal Carlovu starou kancelář. Byla to nejlepší a největší místnost ve sklepě. Asad to ale odmítl; od chvíle, kdy se dozvěděli, že se oddělení Q přesouvá zpátky pod ředitelství, se jako malé dítě těšil do svého miniaturního kamrlíku pod topnými trubkami.

„To je naprosto úžasné, Rose,“ objal ji tehdy. Zpátky na krásné policejní ředitelství v centru Kodaně. V jeho očích přesně tohle potřebovali, protože s náladou byli na dně. Gordon dal v červnu výpověď. Seznámil se s kadeřnicí jménem Jennifer, která bydlela v Hjørringu, a když se v severním Jutsku objevila nabídka na místo policejního komisaře, přihlásil se a práci získal.

Pro mladého vyšetřovatele to znamenalo ohromný postup, ale Asadovi při představě, že přijde o dalšího kolegu, ukápla slza. Rose se všemi možnými i nemožnými argumenty snažila jejich nejmladšího partáka přesvědčit, aby zůstal, stejně jako se ho pokoušel Asad v bodrých telefonátech do severního Jutska tvrdohlavě nalákat zpět „domů“. Zatím marně.

Oddělení Q se tak během několika málo let smršklelo ze čtyř lidí na dva.

Terje na oddělení Q pravidelně posílal na zkušenou zástup potenciálních náhradníků. Od Carlova odchodu se u nich vystřídali dva muži a dvě ženy, ale pokaždé jim nadějní uchazeči s křikem utekli. Jedna kandidátka se rozhodla k nevyžádanému kroku — „udělat v Rosině systému třídění složek trochu pořádek“. Když Rose tu spoušť objevila,

kandidátku už nikdy znovu nespatri. Další kandidát si stěžoval zástupci odborů na Asadovu kávu a Rosin „tón“. Třetího při dramatickém zatýkání v roce 2022 zasáhla kulka, a pokud Asad věděl, dotyčný je stále na nemocenské. Čtvrtý, namachrovaný třicátník, se nijak netajil tím, že o volné místo na oddělení Q usiluje jen proto, aby si zkrátil cestu ke slávě po vzoru Carla Mørcka. Při prvním zběsilém pronásledování podezřelého však třikrát odbočil špatně, až Asad vyčerpal veškerou zásobu arabských nadávek a seřval ho, ať uhne a nechá ho řídit. Později se ukázalo, že dotyčný frajírek netrpěl pouze nulovým smyslem pro orientaci, ale i značnou závislostí na alkoholu.

Terje si dovilil utrousit, že Asad s Rose a Gordonem nevitají potenciální náhradníky za Carla s otevřenou náručí. „Rádi byste nového Carla. Jenže žádný takový neexistuje!“ povzdechl si a dodal: „Naštěstí.“

Nebyla to pravda. Asad nechtěl nového Carla. Jednoduše chtěl zpátky starého dobrého Carla. Jen ten mohl dát světu opět smysl a Asad doufal, že když jsou nyní zpátky ve sklepech, Carl si to uvědomí.

Rose však ve stěhování žádnou radost nespätřovala.

„Úžasný? No to teda ani náhodou, Asade. Je to pokus dát oddělení Q k ledu. Jakmile zazní naše jméno, začnou se po zdech plazit rampouchy.“

„Dát k ledu? Proč? Tady ve sklepech je přece vždycky teplo, Rose.“

„Odsunou nás na druhou kolej, Asade! Staneme se zbytečnými. Carl je pryč, Gordon odjel, roky jsme už neměli žádný případ, o který by se zajímala veřejnost. Chtějí oddělení Q položit!“ Rose i pod silnou vrstvou make-upu zrudly tváře. „Znechutí nám to natolik, abychom sami odešli. Stejně jako Carl a Gordon!“

Asad nevěděl, co si má o této teorii myslet, ale rozhodl se před koncem směny ještě o jeden pokus Rose pomoci. Přesl chodbu a našel ji sedět v kanceláři na zadku s banánovkou mezi koleny. Po tváři jí stékal pot a pohled upírala na blíže nedefinovatelný bod na stěně za Asadem.

„Rose!“ Asad přeskočil jednu z beden tak hbitě, jak mu to jeho podsadité tělo dovolilo. „Upadlas?“

„Co?“ Rose vypadala zmateně, jako by ji při něčem důležitém vyrušil.

„Spadlas s tou krabicí?“ Asad natáhl ruku, aby jí pomohl vstát.

Udiveně zírала na chlupatý hřbet ruky. „Jen jsem uklouzla. To je Složka 64. Měly tu být tři bedny plné šanonů, ale našla jsem jen dvě. Tohle je katastrofa! Carl je bude chtít nejspíš vidět, jestli se o tom chystá napsat knihu, takže tu poslední musím krucinál vcukuletu najít. Hned teď!“ Rose si zhluboka odfrkla a s plesknutím jeho pomocnou ruku odpálkovala. „A ne, Asade, nechci pomoci. Tady dole existuje jen jeden logický archivní systém, a to ten můj.“ Poklepala si na spánek.

„Můžu přece zvednout aspoň pár krabic, ne?“ odvážil se Asad při pohledu na její rozpoložení sotva zeptat. S Carlem kdysi dospěli k závěru, že pokud si lidé cení svého života a sluchových orgánů, měli by Rose nechat vládnout v její vlastní říši jako královnu.

Ale nebylo to lehké. Rose se o Asada v průběhu let pečlivě starala, takže trocha opětování by byla namístě, zvlášť teď, když působila zcela mimo sebe. Rose tu během všech těch let pobíhala s černě namalovanými očima, zahalená do pronikavé vůně jasmínu a vanilky, která Asadovi připomínala bazary z dětství, ale poslední dobou vypadala docela pobledle. Z vnitřní vyrovnanosti by ji člověk asi nikdy

nařknout nemohl, ale od jejího psychického zhroucení před sedmi lety naštěstí většinou převládala světlá období a stěží se na tom mohlo něco změnit. Oddělení Q by sám v chodu udržet prostě nemohl.

„Ani prd, dej ty pracky pryč!“ odsekla. Nejspíš to vyznělo ostřeji, než zamýšlela, protože se na něj hned jemně usmála a poplácala ho po paži. „Asade, kamarádíčku... V roce 2023 si ženy nosí svoje krabice samy, a to i my, co se blížíme k přechodu. Ale šálek čaje bych si dala.“

Přikývl. Nyní už trochu klidněji. Tahle Rose, co má odpověď vždycky hned po ruce, je ta stará dobrá Rose, takže se vydal vybrat nejlepší čajovou směs. A přechod? Marwě už bylo padesát, takže znal příznaky jako bušení srdce, potíže se spánkem, suché oči a výkyvy nálad, což ho přimělo schovávat doma všechny nože a nástroje podobné palicím, ale nikdy ho nenapadlo, že by se Rose — nebe a duďy ve srovnání s Marvou — mohla stát obětí stejných hormonálních změn.

Kolik Rose je? Třiačtyřicet? Čtyřiačtyřicet? Nijak stará, ale taky už ne úplně mladá. Krásně zralá žena.

„Hej, Asade!“ houkla za ním. „Nemůžeš udělat takový ten speciální čaj... s kořením navíc?“

Asad se narovnal. Po zádech mu přeběhl mráz. Rose si vyžádala čaj? Se zvláštní porcí zázvoru a kardamomu?

Teď si začal dělat obavy už doopravdy.

4) Carl

„Jste si jistý, že nás tu nikdo nemůže slyšet?“

Žena v zelených šatech se rozhlédla po zadním dvoře, kde o prostor soupeřily páchnoucí kontejnery. Nejednalo se zrovna o nejpůvabnější místo, ale žena trvala na tom, že si s Carlem musí promluvit „přísně v soukromí“, a dvůr za nákupním centrem Rødovre byl jeho nejlepší nabídka.

„Riziko považuju za docela malé.“ Žena si sundala sluneční brýle a šátek, a tak si ji Carl změřil pohledem. Jmenovala se Gry, příjmení prozradit nechtěla.

„Opravdu jsem si nebyla jistá, jestli to celé nemám radši zapomenout.“ Mezi prsty si nervózně hrála s pramínkem vlasů. „Jenže mě to dohání k šílenství, nemůžu spát ani pracovat.“

Carl potlačil povzdech. Tušil, co se z toho vyklube. Žena je s největší pravděpodobností zapálená fanyнка detektivek, která si doma zavedla vlastní teorii „detektiva od plotny v sukních“, co vyřeší všechny vraždy. Tyhle typy znal. Amatérská inspektorka. Ve svých knihách je řadil jen o několik příček výš než jasnovidce; obvykle je poháněl rovnocenný přísun portského a přemíry času stráveného na sociálních sítích.

„Tak mi to povězte,“ vyzval ji bez skutečného zájmu.

Odchod od policie do penze se ukázal těžší, než Carl čekal. Představoval si, že automechanici nebo dermatologové to musejí mít podobné. Jakmile se zmíní o bývalé profesi, lidé se na ně sesypou s prosbami, jestli by se jim nepodívali na motor nebo mateřská znaménka. Ačkoliv v rámci oddělení Q stále fungoval jako jakýsi hodinový konzultant, nechťelo se mu do žádné hlubší mentální akrobacie, zvláště ne teď, když jeho druhá kniha míří do obchodů a on se těší

na nekonečné dny v pyžamu a s nohama nahoře. Podzimní prázdniny jsou za dveřmi, ale kdo mu může zabránit, aby si nenaordinoval rovnou prázdniny vánoční? Ačkoliv nakladatel po něm už vyžadoval synopsi ke knize číslo tři. Název *Vzkaz v láhvi* se v podstatě nabízel sám, takže ho poslal redaktorce v SMS zprávě, ale její následné hovory už ignoroval. A teď se ho takhle neznámá Gry bez příjmení chystá znovu zatáhnout do vyšetřovatelského ohně. Ne, díky. Jediný oheň, o kterém sní, je ten na konci cigarety.

„Sledovala jsem vás v médiích. A přečetla si vaši knihu. Působíte jako někdo, kdo jde... Jak to jen říct? Kdo si jde vlastní cestou.“ Oči jí zajiskřily. „Riskuju, že přijdu o práci, jestli se tohle provalí.“

„A co to je, to *tohle*?“ Carl se už před mnoha lety naučil, že i milí lidé jsou schopní těch největších ohavností, ovšem Gry vážně nevypadala jako prototyp zločince.

„Pracuju na Odboru zdravotní a sociální péče pro území Kodaně. Minulý měsíc jsme v práci měli páteční večírek. Všichni jsme si dali trochu do nosu...“

„A? U zaměstnankyně ve veřejné správě bych skoro očekával, že dávání si do nosu je standardní zaměstnanecký benefit, jestli se mě ptáte na tohle.“

„Můj přímý nadřízený dostal nápad, abychom vyrazili do *vinného sklípku*. Je to kancelář, která slouží hlavně jako sklad. My... nebo... on, můj šéf, ukradl tři láhve červeného vína. Městského.“

Ženě se začal třást spodní ret a Carl se musel hodně přemáhat, aby se mu panenky neprotočily až do temene hlavy. Za tři desítky let práce u policie si vyslechl hodně falešných příznání. Lidé pochybné duševní kondice přicházeli na policejní stanice po celé zemi a doznávali se ke všemu možnému od vraždy krále Erika Klippinga až po urážnutí

hlavy Malé mořské víle. Tohle si ale rozhodně koleduje o rekord v kategorii bezvýznamnosti.

Možná ta žena jen loví trochu mužské pozornosti? Od chvíle, co média začala o Carlovi psát jako o spisovateli, mu ve schránce přistával neustálý proud lascivních dotazů. Sice mu to lichotilo, zatím ovšem nedorazila žádná nabídka, která by mohla konkurovat Monině vypracované postavě a dobrosrdečné povaze.

„Poslyšte, Gry. Lidé si z pracoviště vždycky něco přisvojovali už od pravěku. Je to základní pilíř naší protestanské pracovní morálky a...“

„Cože...? Ne. O to tu vůbec nejde. Nějak se mi v té místnosti podařilo spustit záznamník.“ Gry prohrabala svou ohromnou kabelku a jako zázrakem z hloubi vytáhla telefon. „Šéf mi nakázal tu nahrávku smazat, jinak mě prý vyhodí. Tak jsem ji smazala. Ale nejdřív jsem si ji přehrála na mobil.“ Naklonila se ke Carlovi a ztišila hlas. „Myslím, že došlo ke zločinu.“

Třesoucíma se rukama se protukala až k souboru, který chtěla spustit. Carl uslyšel mechanický ženský hlas oznamující „nové nouzové hlášení“.

„Je to dost nahlas?“ zeptala se Gry.

Carl přikývl, ale přesto si dal telefon blíž k uchu. Ze-sláblá — alespoň tak to znělo — žena si broukala melodii, která mu nic neříkala, ale všechny chlupy na zátylku se mu zježily, jakmile nějaký muž znovu a znovu volal o pomoc. A naježily se mu ještě víc, když jiný mužský hlas na oba vyštěkl, aby zmlkli. Těsně před koncem nahrávky se mezi kontejnery ozval srdceryvný ženský výkřik.

Carl nadzvedl obočí a přetočil nahrávku trochu zpátky, aby si poslední část poslechl znovu. „*To tys tehdy svoje svědomí zradil. Teď ti hodím na krk zodpovědnost, pod jejíž tíhou se sesypeš,*“ řekl mužský hlas nejbliž mikrofonu.

„Co to má znamenat?“ Carl si Gry zkoumavě prohlížel.

„Nad tím jsem přemýšlela opravdu dlouho. A něco jsem zjistila.“ Znovu se přehrabovala v kabelce, tentokrát proto, aby vytáhla plastové desky. „V roce 2018 došlo v Kodani k několika případům, kdy lidé s demencí odešli z domovů nebo z pečovatelských zařízení. V jednom z nich to skončilo fatálně, což v médiích pochopitelně vyvolalo nemalý rozruch, a tak byla v roce 2019 přijata řada různých opatření.“ Podala mu brožuru s nápisem *Audimus* a obrázkem něčeho, co připomínalo bílý oválný kámen. „Tahle brož byla vyvinuta pro lidi s demencí. Byla vybavena GPS, takže se dotyčný, který by se ztratil, mohl lokalizovat, a kromě jiného se z ní také dala přivolat pomoc. Jako z telefonu. Stačilo to tady jen zmáčknout.“ Gry ukázala na střed brože.

„A volání směřovalo kam...?“

„Mělo směřovat na nepřetržitě obsazenou tísňovou linku městské správy.“ Gry se zatvářila provinile. „Jenže krátce nato nastoupil nový vedoucí oddělení, můj šéf, který dostal za úkol šetřit peníze a zefektivnit práci, a ženu, která projekt měla na starosti, okamžitě propustil.“

„Aha,“ poznamenal Carl. Při množství byrokratických termínů této dámy ho napadlo, jestli to není spíš záležitost interního whistleblowingu než případ pro policii.

„Problém je, že se projekt ukončil až *po* Gunvořině propuštění,“ pokračovala Gry. „Nikdo klienty neinformoval, že ta brož je už k ničemu. Že tísňovou linku nikdo nadále neobsluhuje.“

„Gunvor?“

„Ta projektová vedoucí.“ Gry sklopila oči. „U nás spousta věcí stojí na zápalu jednotlivců. Gunvořin zápal uhasili předčasně, abych tak řekla. A to byla strašná chyba, protože jsem zjistila, od koho to nouzové volání přišlo.“ Z desek

vytáhla další list papíru, tentokrát výtisk novinové stránky s fotografií krásné kodaňské vily.

Carl z náprsní kapsy vylovil brýle a stránku zkoumal. Byla skoro čtyři roky stará, z 15. listopadu 2019.

„Předseda představenstva chtěl vzít manželku s sebou do hrobu,“ zněl titulek.

Článek popisoval, jak domácí pečovatelka v neděli večer 10. listopadu 2019 vstoupila do vily v ulici Emdrupgårdsvej na severozápadě Kodaně a našla její obyvatelku, starší ženu trpící demencí, připoutanou k posteli ve sklepě. Žena, Jette Horstenová, sotva dýchala, a nebylo divu proč. V rohu sklepní místnosti stál gril na dřevěné uhlí plný dosud teplých uhlíků. Měla štěstí, že oheň vyhasl dřív, než ji unikající oxid uhelnatý stačil otrávit.

Sama oběť vyšetřování příliš nepomohla, nebyla schopná souvislého projevu, ale o čtyři dny později, ve čtvrtek 14. listopadu 2019, se u jezera Furesø na severu Sjællandu našlo tělo jejího muže. Manžel — Ole Horsten, nedávno odvolaný předseda představenstva soukromé nemocnice Charis — spáchal sebevraždu oběšením na lodním jeřábu. Závěr byl samozřejmě hned nasnadě: odvolání z prestižní funkce představenstva dohnalo šestasedmdesátiletého muže k sebevraždě, a jelikož by se demencí trpící manželka bez něj neobešla, rozhodl se ji vzít s sebou.

„Takzvaná rozšířená sebevražda,“ zavrčel Carl.

„Noviny to nazvaly vraždou z milosrdenství. A tenhle závěr převzali všichni — rodina, bývalí kolegové i policie. Všichni věřili, že to byla jeho práce.“ Gry se třásl hlas. *„Jenže když si člověk poslechne tuhle nahrávku...“*

Carl složil brýle. *„Ano, pak tu něco nesedí,“* řekl. *„Ta dvojice tenkrát v domě nebyla sama. Byl tam ještě někdo třetí.“*

ÚTERÝ

10. ŘÍJNA 2023

5) Jakob

Vyspal se příšerně. Možná za to mohla nervozita nebo vzrušení z toho, co měl dnes provést — netušil. Věděl jen, že začal pitomou chybou.

Noc strávil v obyčejné kempové chatce v Tornby v domnění, že v říjnu tam přespávají nanejvýš polští řemeslníci nebo námořníci. Jenže kemp ležící hned za Hirtshalsem byl plný německých rodin s dětmi na podzimních prázdninách a on mezi nimi jako osamocený muž nápadně vyčníval. Určitě na sebe upozornil už jen tím, že se ubytoval s pouhými dvěma igelitkami. Přinejmenším na něj z vedlejší chatky zcela bezostyšně civěl šesti- nebo sedmiletý kluk, když Jakob nesl dovnitř krabici s právě zakoupeným dronem.

Ráno kemp opustil ještě pod rouškou tmy. Naštěstí byl předchozí večer natolik prozíravý, že při příjezdu uvedl falešné jméno. Tentokrát si zvolil Weyse, po hudebním skladateli dánského zlatého věku. Právě zaparkoval v hirtshalském přístavu, skrytý za zeleným fekálním vozem. V termosce měl teplé mléko s medem, rádio puštěné — samozřejmě na stanici P2 hrající klasiku. Spokojeně si zamručel. Bylo na tom až něco spirituálního, když tady u vody poslouchal z reproduktoru ranní program klasické hudby a sledoval, jak se jitřní světlo rozlívá mezi nebem a mořem.

Polkl poslední doušek mléka a vychutnával si, jak se mu sladká tekutina usazuje v hrdle jako hustá smetana. Cítil se dokonale připravený. Plný života a energie. Síla mu vibrovala v hrudi i v krku, hlas měl pevně pod kontrolou.

Na sedadle spolujezdce ležela v nákupní tašce s logem supermarketu Rema 1000 obdélníková hmota, která by nezasvěceným nejspíš připomínala nažloutlou modelínu. Rozbušku měl připravenou zvláště ve svačिनovém boxu s obrázkem

kosa na víku. Včera se při rozbíjení malé žárovky pořežal, ale jinak byl s přípravami spokojený. Dron se dal snadno rozebrat, mechanika fungovala úplně stejně jako u všech levných hraček na dálkové ovládání vyrobených v Číně: laciná a jednoduchá, sestavilo by ji i dítě. Zbytek dronu plánoval po akci rozbít a vyházet cestou domů do různých kontejnerů, potřeboval jen dálkové ovládání a pár drátů. Ty teď byly připevněné k žárovce. Zápalnou šňůru připojil k rozbušce, kterou vmáčkl do výbušniny. Až stiskne ovladač, vlákno žárovky se rozžhaví a zapálí šňůru.

Narovnal se na sedadle. Hodiny ukazovaly 7.52. Slunce už vyšlo a z oparu za nejbližším molem se vynořila modrá silueta. Sáhł po dalekohledu a okamžitě loď poznal. Modro-bíle pruhovaný trawler byl sotva třicet metrů dlouhý, s plochou záďí a kormidelnou připomínající kontrolní věž. Vypadal jako malý baculatý trajekt. Na lodi stálo *Maren II*, jméno, které se hodilo spíš ke světlemodrým kutrům z turistických brožur než ke třicetimilionovému technologickému zázraku, jenž hladce a přesně klouzal do přístavu.

Poté co byla loď loni dokončena, otiskly místní noviny dlouhý lichotivý článek o speciálně navržené hydraulice trawleru, vestavěné lince na zpracování ryb v podpalubí a ultramoderním radarovém vybavení v kormidelně. „Pýcha Hirtshalsu,“ stálo pod snímkem trawleru a jeho majitele. Jakob na článek narazil čirou náhodou a následující tři noci nedokázal usnout. Cítil v krku palčivou bolest podobnou pálení žáhy, jen daleko horší, hněv mu v jícnu stoupal a klesal jako neředěná kyselina, třásly se mu ruce a bylo mu jasné, že pokud nechce, aby ho vnitřní temnota pohltila, musí jednat.

Myslel si, že Vang už je odepsaný. Že před čtyřmi lety přišel úplně o všechno. Jenže ne, Mads-Peter Vang, ten ubožák, si nahrabal do sytosti. Ve všech aspektech života.

Na kraji mola čekala žena v baretu a vlněném modrém kabátě. Byla krásná. Nebo aspoň mohla být — s hustými světlými vlasy a štíhlou postavou. Ovšem za ty roky, kdy ji a jejího manžela Jakob pozoroval, na ní přibylo cosi unaveného, co se nedalo připsat nedostatku make-upu nebo sepraným džínům. Příjezd lodi ji přiměl nervózně korzovat po molu, a když zvedla ruku k pozdravu, působila vyčerpaně. Možná jen špatně spala, když byl manžel zrovna na moři. Jmenovala se Ane. Manželka Madse-Petera a matka jejich dvou hezkých dospívajících dcer.

Muži na palubě trauleru nacvičenými pohyby uvázali kotevní lana k přístavním sloupkům a chvíli nato z kormidelny vyšel Vang s taškou North Face přes rameno. Nedalo se říct, že by si byl podobný. Pod rozložitým hrudníkem mu narostlo břicho a tvář zarostlá plnovousem vymazala rysy, které si Jakob pamatoval z dětství. Když ale Vang ztěžka vystupoval po žebříku a letmo políbil svou ženu na čelo, Jakob okamžitě poznal jeho odměřenou řeč těla.

Zdálo se, že spolu o něčem mluví. Vang ukázal na auto a pak na město nad přístavem. Jeho žena pokrčila rameny a za chvíli dvojice nasedla do červeného hyundaie, kterým Ane přijela.

Jakob si nasadil čepici, a když ho vůz míjel, svezl se níž do sedadla, dokud auto nezmizelo z dohledu. Za okamžik, jakmile posádka loď opustí, se vydá na palubu. Když trauler kotvil, žebřík býval vždy vyklopený. Dveře nechávali otevřené dokořán. Tak už to v Hirtshalsu chodí. Lidé tu jsou naivní a důvěřují si natolik, že si nehlídají nic kromě morfinu z lékárničky, kterou mají bezpečně zamčenou.

Z paluby sestoupí dolů do strojovny v podpalubí. Věděl přesně, jak je zařízená. Prodejní brožury loděnic detaily nešetřily. Pod motorem se nacházela malá dutina, sotva

postřehnutelná. Na výšku měla nejvýš deset centimetrů, ale velká byla dostatečně. Nacpe do ní výbušninu a rozbušku umístí tak, aby se vlákno žárovky přesně dotýkalo zápalné šňůry. Sám zmizí dřív, než dorazí zásobovací posádka s proviantem pro nadcházející týdenní plavbu.

Znovu zkontroloval dálkové ovládání dronu. Mělo dosah celé dva kilometry. Tolik ani nepotřeboval. Dojede na parkoviště pro turisty, odkud je jednoznačně nejlepší výhled na přístav. Potom bude už jen čekat.

S trochou štěstí *Maren II* vypluje ještě před obědem a Jakob se domů do Kodaně vrátí před setměním. Protože dnes večer... večer bude zpívat.

6) Asad

Asad chodil do práce rád brzy. „Než si čert nazuje boty,“ bručival Carl, když dorazil o pár hodin později. Asad nikdy úplně nepochopil, proč by se kvůli tomu mělo nadávat, ale pravda byla, že si zpravidla hned po příchodu boty zouval. Pak postavil na plotýnku vodu na kávu s velkou porcí kardamomu, natáhl si nohy na pohovku a pustil se do čtení spisů nevyřešených vražd. Když měl dobrý den, podařilo se mu narazit na zdroj, kterému kdysi někdo položil špatné otázky, nebo na staré materiály, co se nyní daly znovu posoudit pomocí moderních vyšetřovacích metod.

Dnes ráno tu ovšem jako první nebyl. V Rosině kanceláři se svítilo, ačkoliv hodiny odbily teprve sedmou. Když strčil hlavu dovnitř, s úžasem zjistil, že police jsou seřazené s takovou vojenskou přesností, že by to zahřálo u srdce i důstojníky KGB. Rose seděla za stolem s tak silně namalovanými černými linkami kolem očí, že působila, jako by se v její osobě vrátila doba punku. I vlasy měla oproti včerejšku umyté a upravené, ale z jejího vyběleného vzhledu Asad stěží poznal, jestli se jí do tváře vrátila nějaká barva.

„Dobré ráno, Asade. Hele, ten čaj, cos včera uvařil... Ty mu možná fakt říkáš chai, ale já bych ho nazvala obyčejným klystýrem.“

Asad nadskočil. „Klystýr? Mluvíš správnou dánštinou, Rose?“

„Jo. A netvař se tak provinile. Možná jsem jen chytila nějakou střevní chřipku, takže si radši drž odstup. Tahle nemoc se šíří jako mor.“

„Střevní chřipka?“

„Roskildská horečka, *Baghdad Belly*. Zvracení.“

„Tak to, Rose, potřebuješ mátu s pořádnou dávkou cukru, já...“

„Proboha, Asade, hlavně už žádný tvůj čaj! Zůstala bych doma pod peřinou, kdyby mi Terje včera neposlal esemesku, že se dneska ráno staví a představí nám čerstvou krev oddělení Q. Tentokrát se jmenuje Henry. ‚Nový kolega‘, který by prý měl být navíc ‚zkušený‘.“ Rose zuřivě máchala prsty ve vzduchu a naznačovala uvozovky.

Asad se zamyslel. „To ale vůbec nemusí být špatná zpráva, Rose. Nový muž? To nevypadá, že by oddělení Q chtěli dát do chladu.“

„Dát k ledu, Asade. A neokouňej tady furt. Nemusíš mi kazit už tak špatnou náladu. Znáám policejní okrsky v celé zemi od sklepa po půdu a nikdy jsem neslyšela o žádném detektivovi z oddělení vražd jménem Henry.“ Rose popadla kus kartonu z krabice a ovívala si tvář. „A kdo se taky dneska vůbec jmenuje Henry? Asi nikdo, komu je pod pětadesát, ne? Mám takový dojem, že Terje někde v Hundige vyhrabal přestárlého dopraváka, který nám tu bude jen překážet, dokud se z toho nesesypeme a nezrušíme se sami!“ Rose teď na tvářích s křídovým nánosem líčidel naskákaly rudé pulzující skvrny, ale Asad si zdaleka nebyl jistý, jestli jde o známku zdraví. Namířila prst na police se složkami nevyřešených případů. „Jak asi máme tyhle případy vyřešit, když se z nás stane odkladiště nejpřezrálejších kousků dánské policie?“

Asad mrkl na hodinky. Do Terjeho příchodu stěží stihne zvednout Rose náladu. A vlastně Rose vůbec nerozuměl, protože hluboko uvnitř věřil, že Terje Ploug chce pro oddělení Q jen to nejlepší.

Samozřejmě mohl být jen naivní, že svému šéfovi tolik důvěřuje. Carl vždycky vykazoval zdravou dávku skepse